

Kuolema ja tuomio Hepr. 9:23-28

23. On siis **välttämätöntä** puhdistaa taivaallisten kuvat tällä tavoin, mutta itse **taivaalliset** on **puhdistettava paremmilla uhreilla** kuin nämä.

24. Siksi **Kristus** ei mennyt käsin tehtyyn pyhäkköön, joka on vain sen oikean kuva, vaan **itse taivaaseen ilmestyäkseen nyt Jumalan kasvojen eteen meidän hyväksemme.**

25. Eikä hän mennyt uhratakseen itseään monta kertaa, niin kuin ylipappi menee kerran vuodessa kaikkeinpyhimpään mukanaan vierasta verta;

26. muutoinhan hänen olisi pitänyt kärsiä monta kertaa maailman perustamisesta asti. Mutta nyt hän on **ilmestynyt vain kerran, maailmanaikojen lopulla, poistaakseen synnin uhraamalla itsensä.**

27. Ja niin kuin ihmisille on **määrätty**, että heidän on **kerran kuoltava ja sen jälkeen tulee tuomio,**

28. samoin on **Kristus kerran uhrattu**, jotta hän **ottaisi pois monien synnit**, ja hän **ilmestyy toisen kerran**, ei enää synnin tähden vaan **pelastukseksi niille, jotka häntä odottavat.**

Mitä kuolemassa tapahtuu?

Miksi ihmisen on kuoltava? Jokainen ihminen tietää, että hän jonain päivänä kuolee ja moni pelkää, mutta harva todella uskoo omaan kuolemaansa. Jos uskoisimme, ottaisimme selvän siitä, mitä kuolemassa tapahtuu ja tekisimme sitä varten välttämättömät valmistelut. Jumalan sanan valossa saamme vastauksen kuoleman jälkeisyyteen ja vastauksen, miksi kuolema on meille välttämätön ja miten siihen voi valmistautua.

Raamattu osoittaa, että kuolema on synnin palkka. Ennen syntiinlankeemusta kuolemaa ei ollut. Syntiinlankeemus merkitsi ensinnäkin hengellistä kuolemaa, jossa yhteys Jumalaan katkesi. Se taas johtaa ruumiin kuolemaan ja sen jälkeen tulee ikuinen kuolema eli helvetti, Jumalan pyhä tuli, jossa ihminen joutuu kärsimään loputtomasti omien syntiensä rangaistusta. Jokaisella synnissä elävällä ja Jumalan valmistaman pelastuksen torjuvalla ihmisellä on kaikki syy pelätä kuolemaa ja sen jälkeen tulevaa tuomiota.

Mutta Jeesus tuli pelastamaan meidät Jumalan pyhältä tulelta uhraamalla itsensä ja kärsimällä meidän sijastamme meille kuuluvan ikuisen rangaistuksen tulen ristin puulla Jumalan hylkäämänä. Siksi jokainen, joka uskossa turvaa Jeesuksen uhriin, saa syntinsä anteeksi eikä hänen enää tarvitse pelätä myöskään ruumiin kuolemaa.

Tietysti voi kysyä, miksei Jumala heti annettuaan meidän syntimme anteeksi poistanut myös ruumiillista kuolemaa omiltaan. Nyt Heprealaiskirjeen kirjoittaja selittää 9. luvun tiivistelmässään, millainen merkitys kuolemalla on uskovan elämässä.

Välttämätön puhdistus

On siis välttämätöntä puhdistaa taivaallisten kuvat tällä tavoin, mutta itse taivaalliset on puhdistettava paremmilla uhreilla kuin nämä. (23)

Luvun alkuosassa kirjoittaja selitti, miten vanhan liiton pyhäkkö ja siinä käytetyt esineet, siinä toimivat papit ja koko kansa puhdistettiin verta vihmomalla, jotta ihmiset syntinsä anteeksi saaneina ja kultillisesti puhtaina saattoivat päästä ilmestysmajan kautta Jumalan eteen kuolemaan Jumalan puhetta ja saamaan osallisuuden hänen

siunauksestaan. Todelliseen taivaalliseen kirkkauteen mikään vanhan liiton uhri ei kuitenkaan riittänyt. Siihen tarvitaan se, että kaikki ne, jotka mielivät päästä lopulliseen taivaalliseen kirkkauteen, on puhdistettava Jeesuksen kalliilla Golgatalla vuotaneella sovintoverellä. Sana "taivaalliset" viittaa siksi käsittääkseni niihin ihmisiin, jotka pääsevät sinne, sillä muilta osin Jumalan asuttama taivas on itsessään täydellinen ja puhdas.

Siksi Kristus ei mennyt käsin tehtyyn pyhäkköön, joka on vain sen oikean kuva, vaan itse taivaaseen ilmestyäkseen nyt Jumalan kasvojen eteen meidän hyväksemme. (24)

Ne, jotka uskossa turvaavat Jeesuksen uhrivereen, Jumala lukee vanhurskaiksi eli hänelle kelpaaviksi Jumalan lapsiksi. Mutta koska heissä edelleen asuu syntinen liha, Pyhän Hengen tulee pyhittää heitä Jeesuksen veren voimalla, niin että heissä asuva syntisyys lopulta puhdistetaan kokonaan pois. Pyhä Henki muuttaa uskovaan Kristuksen kaltaisuutta kohti, kun tämä Jumalan sanan peilistä katselee Kristuksen kasvoja. (2. Kor. 3:18)

Mutta lopulta täydelliseen puhdistukseen tarvitaan nykyisen ruumiin poisriisuminen ja uuden ylösnousemusruumiin saaminen. Jeesuksen täytyy suorittaa taivaallista uhri- ja rukouspalvelua meidän puolestamme, jotta tämä pelastusprosessi voisi edetä ja päätyä täydelliseen puhdistukseen. Siksi on myös välttämätöntä meidän kulkea kuoleman ja tuomion kautta Kristuksen kirkkauteen.

Taivaaseen astuttuaan Jeesus ylipappinamme ilmestyi Jumalan eteen meidän puolestamme, hän esittelee Isälle persoonamme ja tekomme, nuhtelee vastustajaamme ja syyttäjäämme, puolustaa meitä, turvaa etumme, saattaa kaikki asiamme päätökseen ja valmistaa meille sijan taivaallisessa kodissa. Jeesus sanoi:

Minun Isäni kodissa on monta huonetta. Ellei niin olisi, sanoisinko teille, että menen valmistamaan teille sijaa? Vaikka minä menenkin valmistamaan teille sijaa, tulen takaisin ja otan teidät luokseni, että tekin olisitte siellä, missä minä olen. (Joh. 14:2-3)

Lopullinen ja riittävä uhri

Eikä hän mennyt uhratakseen itseään monta kertaa, niin kuin ylipappi menee kerran vuodessa kaikkeinpyhimpään mukanaan vierasta verta; muutoinhan hänen olisi pitänyt kärsiä monta kertaa maailman perustamisesta asti. Mutta nyt hän on ilmestynyt vain kerran, maailmanaikojen lopulla, poistaakseen synnin uhraamalla itsensä. (25-26)

Jeesuksen suorittama uhri Golgatalla tapahtui "maailmanaikojen lopulla" vuositu-hansia syntiinlankeemuksen jälkeen, mutta se riittää yhdellä kertaa annettuna täydellisenä uhrina sovittamaan koko ihmiskunnan synnit aivan Aadamin synnistä viimeiseen ihmiseen asti. Siksi siihen turvaava uskova saa anteeksi kaikki entiset, nykyiset ja tulevat syntinsä. Kaikki synnit on sovitettu, jokaisen ihmiskunnan jäsenen tekemät vääryydet, laiminlyönnot ja kaikki ihmisissä asuva syntisyys on saanut rangaistuksensa Golgatan ristillä ja Jumala on saanut täydellisen hyvityksen sitä vastaan kapinaan nousseen ihmissuvun synneistä. Synnit on poistettu kaikilta ihmisiltä, jotka olisivat itsessään ansainneet kadotustuomion. Mitään muuta ei enää tarvita.

Syntikysymys on ratkaistu. Pelastus on valmistettu jokaisen ihmisen vastaanotettavaksi.

Niin kuin siis yhden ihmisen (Aadamin) rikkomus on koitunut kaikille ihmisille kadotustuomioksi, niin myös yhden ihmisen (Jeesuksen) vanhurskas teko koituu kaikille ihmisille elämän vanhurskauttamiseksi. (Room. 5:18)

Kuitenkaan kaikki ihmiset eivät pelastu. Se ei johdu siitä, etteikö Jeesuksen uhri riittäisi jokaiselle vaan siitä, että jokaisen ihmisen on myös otettava vastaan se armo, jonka Jumala Pojassaan meille valmisti. Usko ottaa lahjan vastaan ja pääsee osalliseksi ikuisesta pelastuksesta, mutta epäusko luottaa enemmän itseensä ja omiin mahdollisuuksiinsa ja torjuu siksi Jeesuksen valmistaman pelastuksen tarpeettomana. Ne, jotka torjuvat ja hylkäävät ainoan mahdollisen pelastuksen, joutuvat sitten itse vastaamaan omista synneistään viimeisellä tuomiolla ja saavat kadotustuomion.

Jumalan määräykset

Ja niin kuin ihmisille on määrätty, että heidän on kerran kuoltava ja sen jälkeen tulee tuomio, samoin on Kristus kerran uhrattu, jotta hän ottaisi pois monien synnit, ja hän ilmestyy toisen kerran, ei enää synnin tähden vaan pelastukseksi niille, jotka häntä odottavat. (27-28)

Syntiin langenneelle ihmiselle Jumala määräsi, että hänen on kuoltava ja sen jälkeen tulee tuomio. Omalle Pojalleen Isä taas määräsi suuressa rakkaudessaan meitä ihmisiä kohtaan, että hänen piti suorittaa syntiuhri kaikkien ihmisten puolesta ja että hänen pitää vielä toisen kerran tulla maan päälle keräämään luokseen kaikki ne, jotka ottivat uskossa vastaan hänen valmistamansa uhrin ja siksi myös odottavat hänen paluutaan.

Poisnukkuminen ja kuolema

Johdannossa puhuin kuolemasta synnin palkkana sen kolmessa eri muodossa hengellisenä, ruumiillisena ja iankaikkisena. Nyt keskitymme kuitenkin ruumiin kuolemaan, joka on siis osa synnin tuomaa kirousta. Sanotaan, että kuolema ei ole piste vaan kaksoispiste. Se, mitä kuoleman jälkeen tapahtuu, määräytyy siitä, millainen ihmisen elämä oli ennen kuolemaa. Niille, jotka saivat syntinsä anteeksi turvautumalla Jeesuksen Golgatalla vuodatettuun kertakaikkiseen uhrivereen, kuolemasta Uudessa testamentissa käytetään toista nimitystä kuin muiden ihmisten kuolemasta. Sitä kutsutaan useimmiten poisnukkumiseksi tai joskus kuolemiseksi Herrassa.

*Sitten Jeesus sanoi opetuslapsille: "Ystävämme Lasarus **nukkuu**, mutta minä menen herättämään hänet unesta". Niin opetuslapset sanoivat hänelle: "Herra, jos hän nukkuu, niin hän tulee terveeksi". Mutta Jeesus puhui hänen kuolemastaan; he taas luulivat hänen puhuneen unessa nukkumisesta. Silloin Jeesus sanoi heille suoraan: "Lasarus on kuollut,...(Joh. 11:11-14)*

Poisnukkumiseen eli uskovan ruumiin "kuolemaan" ei sisälly enää mitään rangaistusmerkitystä silloinkaan, kun sitä saattavat edeltää kipeät riisumisen ja ruumiin ja sielun tuskat. Rangaistus sekä ajallisessa, hengellisessä että iankaikkisessa merkityksessä kärsittiin kokonaan ja loppuun Golgatalla. Poisnukkumista edeltävät taistelut eivät siis ole pelastetulle rangaistusta, vaan ne kuuluvat Jumalan pyhittävään työhön, sen riisumiseen, mitä ei taivaassa enää tarvita. Ylösnousemusruumiissa py-

hitys tulee ruumiinkin osalta täydelliseksi. Paavali kuvaa uskovan valmistautumista poisnukkumiseen näin:

Me tiedämme, että vaikka tämä meidän maallinen telttamajamme hajotetaankin, meillä on taivaissa Jumalan valmistama asunto, ikuinen koti, joka ei ole käsin tehty. Täällä me huokailemme ikävöiden, että saisimme pukeutua taivaalliseen majaamme, sillä kun olemme pukeutuneet siihen, meitä ei enää havaita alastomiksi. Me, jotka olemme tässä majassa, huokailemme ahdistuneina. Emme näet tahdo riisua vaan pukeutua, niin että elämä nielisi sen, mikä on kuolevaista. Jumala itse on valmistanut meidät juuri tähän ja on antanut meille vakuudeksi Hengen. Siksi olemme aina turvallisella mielellä ja tiedämme, että niin kauan kuin olemme kotona tässä ruumiissamme, olemme poissa Herran luota. Mehän vaellamme uskossa, emme näkemisessä. Mutta me olemme turvallisella mielellä ja haluaisimme mieluummin muuttaa pois ruumiistamme kotiin Herran luo. (2. Kor. 5:1-8)

Uskova ei odota kuolemaa vaan sitä, että hän saa kasvoista kasvoihin katsella Jeesusta. Hänelle ruumiin kuolema merkitsee samaa kuin niille, jotka ovat vielä täällä maan päällä Jeesuksen toisessa tulemisessa: ... *hän ilmestyy toisen kerran, ei enää synnin tähden vaan pelastukseksi niille, jotka häntä odottavat. (28)*

Jeesus kuvaa uskovan poisnukkumista näin:

Totisesti, totisesti minä sanon teille: jos joku pitää minun sanani, hän ei ikinä näe kuolemaa. (Joh. 8:51) Hän ei näe eikä maista kuolemaa, vaan näkee kirkastetun Jeesuksen kasvot. Parasta valmistautumista tuota hetkeä varten on elää nyt yhteydessä Herraan päivittäisessä veren puhdistuksessa, anteeksiantamuksen armossa ja käyttämällä päivänsä Herran tahdon toteuttamiseen ja armon evankeliumin levittämiseen.

Tuomio

On kuitenkin huomattava, mitä Paavali jatkaa yllä lainaamaani jaksoa:

Siksi pidämme kunnia-asianamme olla hänelle mieliksi, olimmepa kotona tai poissa kotoa, sillä meidän kaikkien on tultava Kristuksen tuomioistuimen eteen, jotta kukin saisi sen mukaan, mitä hän ruumiissa ollessaan on tehnyt, hyvää tai pahaa. (2.Kor. 5:9-10)

Joku saattaa hiukan ihmetellä, onko Paavali ristiriidassa Jeesuksen kanssa, joka sanoo: *Totisesti, totisesti minä sanon teille: joka kuulee minun sanani ja uskoo häneen, joka on minut lähettänyt, sillä on iankaikkinen elämä. Hän ei joudu tuomittavaksi, vaan hän on siirtynyt kuolemasta elämään. (Joh. 5:24)*

Mitään ristiriitaa ei kuitenkaan ole, sillä Jeesus tarkoittaa tuomiolla kadotustuomiota, jota ei yhdellekään Jeesukseen turvaavalle tule, Paavali taas viittaa viimeisellä tuomiolla tapahtuvaan oikeuden jakamiseen ja kaikkien vääryyksien oikaisemiseen ja kaiken hyvän palkitsemiseen.

Kuoleman ja tuomion välillä

Ruumiillinen kuolema kohtaa siis yhtä lailla pelastettua uskovaakin kuin Jeesuksen elämästään pois torjunuttakin. Edelliselle siinä ei siis ole mitään rangaistusta ja siksi hän voi syvä rauha sydämessään levätä Jeesuksen haavojen armossa ja odottaa ihanaa kohtaamista Herran kanssa. Jälkimmäisen kuolemassa on taas rangaistusta

ja moni jo kuolinvuoteellaan on joutunut hirvittävän kauhun valtaan, kun hänelle on selvinnyt se, että hän joutuu tuomiolle pyhän Jumalan kasvojen eteen.

Sekä uskovan että epäuskoisen iankaikkinen kohtalo määräytyy siis jo ajassa eläessä. Sitä ei siis päätetä vasta viimeisellä tuomiolla. Välittömästi ruumiin kuoleman jälkeen ihmisen sielu siirtyy täysin tietoisessa tilassa joko tuonelaan tai paratiisiin. Tuonela on ikuisen kadotuksen odotushuone ja luonteeltaan tuskallinen olotila. Paratiisi taas on osa taivasta sijaiten Jumalan valtaistuimen alapuolella.

Kun Karitsa avasi viidennen sinetin, näin alttarin alla niiden sielut, jotka oli surmattu Jumalan sanan ja sen todistuksen tähden, joka heillä oli. (Ilm. 6:9) Paikkaa kutsutaan Uudessa testamentissa myös Aabrahamin helmaksi.

Kummassakaan näistä paikoissa sielulla ei ole ruumista vaan ne ovat enkelien kaltaisessa hahmossa, jossa kukin on selkeästi oma persoonansa ja toisten tunnistettavissa. Tätä välitilaa Jeesus kuvaa rikkaan miehen ja Lasaruksen kertomuksessa, joka ei suinkaan ole vertaus vaan kuvaus todellisuudesta. Uusi testamentti nimittäin ilmoittaa, milloin Jeesus puhui vertauksia. Nyt mainintaa ei ole pelkkä tapahtumien kuvaus. Pelastuneen Lasaruksen nimikin mainitaan osoituksena tapahtuman historiallisuudesta:

"Oli rikas mies, joka pukeutui purppuraan ja hienoon pellavaan ja vietti iloista elämää loisteliaasti päivästä toiseen. Mutta hänen porttinsa pieleen oli jätetty virumaan köyhä mies, nimeltään Lasarus, täynnä paiseita. Hän halusi ravita itseään niillä muuruilla, jotka putosivat rikkaan pöydältä. Koiratkin tulivat ja nuolivat hänen paiseitaan. Sitten köyhä kuoli, ja enkelit veivät hänet Aabrahamin helmaan. Rikaskin kuoli, ja hänet haudattiin. Kun hän tuonelassa tuskissaan kohotti katseensa, hän näki kaukana Aabrahamin ja Lasaruksen hänen helmassaan. Hän huusi: 'Isä Abraham! Armahda minua ja lähetä Lasarus kastamaan sormenpäänsä veteen ja vilvoittamaan kieltäni, sillä minä kärsin tuskaa tässä liekissä.' Mutta Abraham sanoi: 'Poikani, muista, että sinä sait eläessäsi osaksesi hyvää, Lasarus sen sijaan pahaa. Nyt hän saa täällä lohdutusta, mutta sinä kärsit tuskaa. Kaiken tämän lisäksi teidän ja meidän välillemme on asetettu suuri kuilu, etteivät ne, jotka tahtovat, voisi tulla täältä teidän luokseenne eivätkä ne, jotka siellä ovat, pääsisi yli meidän luoksemme.' Rikas mies sanoi: 'Pyydän siis sinua, isä, että lähettäisit hänet isäni taloon - onhan minulla viisi veljeä - varoittamaan heitä, etteivät hekin joutuisi tähän vaivan paikkaan.' Abraham vastasi: 'Heillä on Mooses ja profeetat, kuulkoott heitä.' Mies sanoi: 'Ei, isä Abraham, mutta jos joku kuolleista menisi heidän luokseen, niin he kääntyisivät.' Mutta Abraham sanoi: 'Jos he eivät kuuntele Moosesta ja profeettoja, eivät he suostu uskommaan, vaikka joku kuolleista nousisi ylös.'" (Luuk. 16:19-31)

Välitila ruumiin kuoleman jälkeen jatkuu Jeesuksen toiseen tulemiseen asti. Silloin Paratiisissa olevat sielut tulevat yhdessä Jeesuksen ja suuren enkelijoukon kanssa taivaan pilvissä. Tapahtumaa Paavali kuvaa näin:

Veljet, emme tahdo teidän olevan tietämättömiä poisnukkuneiden osasta, ettette murehtisi niin kuin ne, joilla ei ole toivoa. Jos kerran Jeesus on kuollut ja noussut ylös, niin kuin uskomme, niin samalla tavoin Jumala myös on Jeesuksen kautta tuova poisnukkuneet esiin yhdessä hänen kanssaan. Tämän me sanomme teille Herran sanana: Me, jotka olemme elossa ja jäämme tänne Herran tulemukseen, emme suinkaan ehdi poisnukkuneiden edelle, sillä itse Herra on tuleva alas taivaasta käs-

kyhuudon, ylienkelin äänen ja Jumalan pasuunan kuullessa, ja Kristuksessa kuolleet nousevat ylös ensin. Sitten meidät, jotka olemme elossa ja olemme vielä täällä, temmataan yhdessä heidän kanssaan pilvissä Herraa vastaan yläilmoihin, ja niin saamme aina olla Herran kanssa. Lohduttakaa siis toisianne näillä sanoilla. (1. Tess. 4:13-18)

Tätä valtavaa tapahtumaa, jossa pelastetut sielut saavat uudet ylösnousemusruumiit, nimitetään Uudessa testamentissa ensimmäiseksi ylösnousemukseksi tai vanhurskasten ylösnousemukseksi. Muut kuolleet ruumiit eivät vielä silloin nouse ylös. Pilvet, joihin ylösnousemusruumiit temmataan ja missä ne saavat yhtyä Kristuksen kanssa taivaasta tullessiin sieluihinsa, on Jumalan kirkkauden pilveä ja siellä vietetään Jumalan Karitsan suurta hääateriaa.

Sen jälkeen Kristus laskeutuu yhdessä seurakunnan kanssa maan päälle Öljymäelle ja ottaa valtansa alle koko maapallon ja vielä elossa olevan ihmiskunnan eli ne, jotka eivät vielä olleet ottaneet vastaan pelastusta. Siitä alkaa niin sanottu tuhatvuotinen valtakunta, jonka aikana maapallo palautetaan alkuperäiseen paratiisiin kaltaiseen tilaansa. Tuhatvuotista valtakuntaa Ilmestyskirja kuvaa näin:

Sitten minä näin enkelin tulevan alas taivaasta kädessään syvyyden avain ja suuret kahleet. Hän otti kiinni lohikäärmeen, sen vanhan käärmeen, joka on Paholainen ja Saatana, sitoi sen tuhanneksi vuodeksi ja heitti sen syvyyteen, jonka hän sulki ja lukitsi sinetillä lohikäärmeen jäljestä, ettei se enää eksyittäisi kansoja, kunnes ne tuhat vuotta ovat kuluneet loppuun. Tämän jälkeen se on päästettävä irti vähäksi aikaa. Minä näin valtaistuimia, ja niille, jotka asettuivat istuimille, annettiin tuomiovalta. Minä näin myös niiden sielut, jotka oli teloitettu Jeesuksen todistuksen ja Jumalan sanan tähden, niiden, jotka eivät olleet kumartaneet petoa eivätkä sen kuvaa eivätkä ottaneet sen merkkiä otsaansa eivätkä käteensä. He heräsivät eloon ja hallitsivat Kristuksen kanssa tuhat vuotta. Muut kuolleet eivät heränneet eloon, ennen kuin ne tuhat vuotta olivat kuluneet loppuun. Tämä on ensimmäinen ylösnousemus. Autuaita ja pyhiä ovat ne, joilla on osa ensimmäisessä ylösnousemuksessa. Heihin ei toisella kuolemalla ole valtaa, vaan he ovat Jumalan ja Kristuksen pappeja ja hallitsivat hänen kanssaan tuhat vuotta. (Ilm. 20:1-6)

Jesaja kuvaa tätä aikaa seuraavasti:

Silloin susi asuu karitsan kanssa ja pantteri makaa vohlan vieressä. Vasikka, nuori leijona ja syöttöhärkä kulkevat yhdessä, ja pieni poika paimentaa niitä. Lehmä ja karhu käyvät samalla laitumella, niiden vasikat ja pennut makaavat vierekkäin. Leijona syö rehua kuin härkä. Imeväinen leikkii kobran kolon luona, ja vieroitettu lapsi kurottaa kätensä kyyn onkaloon. Missään minun pyhällä vuorellani ei tehdä pahaa eikä vahinkoa, sillä maa on täynnä Herran tuntemista, niin kuin vedet peittävät meren. Sinä päivänä seisoo lisain juurivesa kansojen viirinä. Kansat etsivät häntä, ja hänen asumuksensa on täynnä kunniaa. (Jes. 11:6-10)

Ei siellä ole enää lasta, joka eläisi vain muutaman päivän, ei vanhusta, joka ei täyttäisi päiviensä määrää. Sillä nuorin kuolee satavuotiaana, ja vasta satavuotiaana synnintekijä joutuu kiroukseen. He rakentavat taloja ja asuvat niissä, istuttavat viinitarhoja ja nauttivat niiden hedelmät. He eivät rakenna toisten asuttavaksi, eivät istuta toisten syötäväksi, sillä niin kuin ovat puiden päivät, niin ovat elinpäivät minun kansani keskuudessa. Minun valittuni kuluttavat itse kättensä työn. He eivät tee työ-

tä turhaan eivätkä synnytä lapsia äkkikuoleman omiksi, sillä he ovat Herran siunaamien siemen, ja heidän vesansa pysyvät heidän luonaan. Ennen kuin he huutavat, minä vastaan; heidän vielä puhuessaan minä kuulen. Susi ja karitsa käyvät yhdessä laitumella, leijona syö rehua kuin nauta, ja käärmeen ruokana on maan tomu. Ei missään minun pyhällä vuorellani tehdä pahaa eikä vahinkoa, sanoo Herra. (Jes. 65:20-25)

Elämä maan päällä on suurenmoista, kun Saatana sidotaan ja ihmisten on noudatettava Kristuksen tahtoa. Näissä paratiisinomaisissa olosuhteissa elävät ihmiset joutuvat lopulta tekemään saman valinnan kuin Adam paratiisissa täysin tietoisina, millainen Herra Jeesus on ja millaisen pelastuksen hän on heitä varten valmistanut Golgatalla. Se tapahtuu, kun Saatana päästetään vapaaksi. Monet lähtevät seuraamaan sitä:

Kun ne tuhat vuotta ovat kuluneet loppuun, päästetään Saatana vankeudestaan. Hän lähtee eksyttämään maan neljällä kulmalla asuvia kansoja, Googia ja Maagogia, kootakseen ne sotaan, ja joukkoja on paljon, kuin hiekkaa meren rannalla. Ne nousevat yli koko maan ja piirittävät pyhien leirin ja rakastetun kaupungin. Mutta taivaasta lankeaa tuli ja tuhoaa ne. Paholainen, niiden eksyttäjä, heitetään siihen tulijärven rikkijärveen, jossa myös peto ja väärä profeetta ovat, ja niitä piinataan yötä päivää, aina ja ikuisesti. (Ilm. 20:7-10)

Yleinen ylösnousemus ja viimeinen tuomio

Vasta tässä vaiheessa tapahtuu kaikkien muiden ruumiillinen ylösnousemus, jota Jeesus kutsuu ”tuomion ylösnousemukseksi”:

Isä on antanut Pojalle myös vallan tuomita, koska hän on Ihmisen Poika. Älkää ihmetelkö tätä, sillä tulee hetki, jolloin kaikki, jotka ovat haudoissa, kuulevat hänen äänensä ja tulevat esiin: hyvää tehneet elämän ylösnousemukseen mutta pahaa tehneet tuomion ylösnousemukseen. (Joh. 5:27-29)

Tuonelan tuskissa viimeistä tuomiota odottavat ihmiset saavat myös ylösnousemusruumiin ja siinä he joutuvat kohtaamaan tuomion ja siinä kärsimään ikuisen tuskan rangaistusta omista teoistaan:

Minä näin suuren valkoisen valtaistuimen ja sillä istuvan. Hänen kasvojaan pakenivat taivas ja maa, eikä niille löytynyt sijaa. Näin myös kuolleet, suuret ja pienet, seisomassa valtaistuimen edessä, ja kirjat avattiin. Avattiin vielä yksi kirja, elämän kirja, ja kuolleet tuomittiin sen perusteella, mitä kirjoihin oli kirjoitettu, tekojensa mukaan. Meri antoi ne kuolleet, jotka siinä olivat, ja Kuolema ja Tuonela antoivat ne kuolleet, jotka niissä olivat, ja kukin heistä tuomittiin tekojensa mukaan. Kuolema ja Tuonela heitettiin tuliseen järveen. Tämä on toinen kuolema: tulinen järvi. Ja jos jonkun nimeä ei löytynyt elämän kirjaan kirjoitettuna, hänet heitettiin tuliseen järveen. (Ilm. 20:11-15)

Uskovalle kristitylle vääryyden valta ei ole sikäli ongelma, että hän tietää kaiken päättyvän viimeiseen tuomioon, jossa kaikki vääryys saa tuomitaan ja rangaistaan. Sanoma tuomiosta on paljon vääryyttä kärsineelle hyvä uutinen. Vanhurskaus, totuus ja oikeus saavuttavat siis lopullisen voiton. Viimeinen tuomio on välttämätön, jotta kaikki vuosituhansien saatossa tapahtunut vääryys ja epäoikeudenmukaisuus poistettaisiin ja vääryyttä kärsineet saisivat oikeuden. Jumala ei voi jättää pienintä-

kään vääryyttä oikaisematta, korjaamatta ja hyvittämättä, sillä hänen rakkautensa vaatii sitä. Vääryyden uhrien on saatava oikeus.

Tuomio on siis pohjimmiltaan Jumalan hyvyyden ja rakkauden voitto. Kaikki synti ja paha poistetaan lopullisesti. Taivaan kirkkaudessa ei tule olemaan pienintäkään varjoa. Kaikkialla vallitsee pelkkä vanhurskaus, oikeus ja totuus. Kadotetut, ne joille Jumalan valmistama pelastus ja armo ei kelpaa, antavat myös iankaikkisen kunnian Jumalalle, sillä yksikään heistä ei tule saamaan mitään vääryyttä. Heidänkin on pakko antaa kunnia Jeesukselle Kristukselle:

Sen tähden Jumala onkin korottanut hänet korkealle ja antanut hänelle nimen, kaikkia muita nimiä korkeamman, niin että jokaisen polven on notkistuttava Jeesuksen nimeen, niin taivaassa kuin maan päällä ja maan alla, ja jokaisen kielen on tunnustettava Isän Jumalan kunniaksi, että Jeesus Kristus on Herra. (Fil. 2:9-11)

Kadotus on Jumalan pyhää tulta ja oikeudenmukaisuutta, kun ihmiset saavat vain ja ainoastaan sitä, mitä heidän tekonsa vaativat. Kadotuksessakaan kukaan ei voi enää tehdä syntiä. Näin synti lopullisesti hävitetään.

Tuomio uskoville

Uskovatkin joutuvat viimeiselle tuomiolle, mutta heidän ei tarvitse pelätä mitään rangaistusta, sillä he saivat eläessään maan päällä kaikki syntinsä anteeksi. Mutta koska he joutuivat eläessään monenlaisen vääryyden jopa vainonkin kohteeksi, heille maksetaan nyt hyvitys kaikesta. Toisaalta heille maksetaan myös palkka kaikesta siitä hyvästä, minkä he Jumalan armon vaikutuksesta ovat saaneet aikaan. He palvelivat sillä rakkaudella, jonka uskon kautta saivat Herraltaan. Heidän rakkautensa ilmeni mitä käytännöllisimmällä tavalla karsivien ihmisten palveluna. Heidän palvelunsa kohdistui itse asiassa Herraan Jeesukseen itseensä, koska kaiken mitä he elämässään tekivät, suuntautui Herraan päin, siihen Herraan joka oli heidät omakseen ottanut kalliin Golgatan uhrin hinnalla.

Näille Jeesus julistaa ihanan tuomion: *Tulkaa tänne, te Isäni siunaamat. Te saatte periä valtakunnan, joka on ollut valmistettuna teitä varten maailman perustamisesta asti. (Matt. 25:34)*

Uusi valtakunta

... on Kristus kerran uhrattu, jotta hän ottaisi pois monien synnit, ja hän ilmestyy toisen kerran, ei enää synnin tähden vaan pelastukseksi niille, jotka häntä odottavat. (28)

Jeesuksen paluu ja sen jälkeinen tuomio merkitseekin siis häneen uskoneille pääsyä ihmeelliseen uuteen maahan ja uuteen taivaaseen, joita Ilmestyskirja kuvaa näin:

Minä näin uuden taivaan ja uuden maan, sillä ensimmäinen taivas ja ensimmäinen maa olivat kadonneet, eikä merta enää ollut. Näin myös pyhän kaupungin, uuden Jerusalemin, laskeutuvan alas taivaasta Jumalan luota, valmistettuna niin kuin morsian, miehelleen kaunistettu. Ja minä kuulin voimakkaan äänen sanovan valtaistumelta: "Katso, Jumalan maja ihmisten keskellä! Hän asuu heidän keskellään, ja he ovat hänen kansojaan. Jumala itse on heidän kanssaan, heidän Jumalansa. Hän pyyhkii kaikki kyyneleet heidän silmistään, eikä kuolemaa enää ole, ei surua, ei parakua eikä tuskaa, sillä kaikki entinen on mennyt." (Ilm. 21:1-4)

Enkeli näytti minulle myös elämän veden virran, joka hohtavana kuin kristalli kumpusi Jumalan ja Karitsan valtaistuimesta. Keskellä kaupungin pääkatua ja virran molemmilla puolilla oli elämän puu, joka kantoi kahdettoista hedelmät antaen hedelmänsä joka kuukausi. Puun lehdet ovat kansojen tervehtymiseksi. Mitään kirousta ei enää ole. Siellä on Jumalan ja Karitsan valtaistuin, ja hänen palvelijansa palvelevat häntä. He näkevät hänen kasvonsa, ja hänen nimensä on heidän otsassaan. Yötä ei enää ole, eivätkä he tarvitse lampun valoa eivätkä auringon valoa, sillä Herra Jumala valaisee heitä. Ja he hallitsevat aina ja ikuisesti. (Ilm. 22:1-5)

Kaikki tuo suuri ja ihmeellinen, jonka pelastetut saavat lahjana omakseen, on Jeesuksen meille pyhällä ja kalliilla verellään hankkimaa. Se on Jeesuksen uhrin siunaus. Se on käsittämättömän suurta armoa meille, jotka olisimme ansainneet pelkkää kuolemaa ja kadotusta. Ylistys Herralle Jeesukselle ja kunnia Isälle, joka rakasti meitä niin, että antoi Jeesuksen meidän sijastamme Golgatan ristille!

Machimoton voittoisa usko pastori Ei'ichi Itoon kertomana

Oli kesä vuonna 1930. Olin vasta valmistunut teologisesta tiedekunnasta ja aloittanut evankelioimistyön Osakassa. Eräänä päivänä sai puhelun Machimoto -nimisen nuorukaisen äidiltä.

- Pastori, poikani on juuri viety sairaalaan, sillä hän on saanut pahat palovammat eri puolille ruumistaan. Hänen tilansa on erittäin kriittinen. Voisitteko rukoilla hänen puolestaan.

Nuorukainen oli kotoisin Kagoshimasta Kyusuulta. Hänen Osakassa asuvalla veljellään oli moottorikorjaamo. Machimoto halusi opiskella, mutta perhe oli köyhä, joten hän oli tullut veljensä korjaamoon töihin ja kävi samalla iltakoulua. Sinä päivänä hän oli ollut korjaamassa autoa, mutta kipinä oli aiheuttanut bensiiniräjähdyksen. Hän oli kautta koko ruumiinsa saanut pahoja palovammoja.

Kiiruhdin sairaalaan. Kun saavuin potilashuoneeseen, hänen koko ruumiinsa oli ympäriinsä siteisiin käärittynä. Tilanne oli äärimmäisen vakava. Kun olin vasta evankelioimistyötä aloittamassa, hätäännyin enkä oikein tiennyt, miten tällaisessa tilanteessa voisi lohduttaa kärsivää. Menin hänen viereensä. Hänen äitinsä ei ollut kristitty, mutta koska hän tiesi poikansa saaneen kasteen seurakunnassamme ja toimineen aktiivisesti nuorten piirin vastuunkantajana, hän oli soittanut minut paikalle. Äiti kääntyi poikansa korvanjuureen ja kertoi, että pastori Ito oli saapunut. Siteiltä poika ei kyennyt näkemään, vaikka silmät olivatkin auki. Hän lausui:

- Kiitos pastori Ito, kun tulit minua katsomaan.

Kun surkuttelin hänen karmeata tilaansa, hän sanoi:

- Pastori, laula halleluja!

Halleluja tarkoittaa Jumalan ylistämistä. Kokemattomana pastorina olin ällikällä lyöty. Miten näin onnettomassa tilassa voisi ylistää Jumalaa. Pikemminkin kai olisi ollut kiusaus kirotta Jumalaa. Mutta nuorukainen pyysi minua laulamaan ylistystä Herralle. Se kertoo, miten ihana ja suurenmoinen on Kristuksen pelastaman asema.

Heti ei mieleeni tullut mitään virttä, jossa halleluja olisi esiintynyt. Mutta sitten muistin sunnuntai-iltojen evankelioimiskokouksissa käyttämämme laulun:

Olen Herrassa ja sydämeni iloitsee.
Kun saan vaeltaa edessäsi, sydän täyttyy.
Halleluja, halleluja!
Kun saan vaeltaa edessäsi, sydän täyttyy.

Sitä olimme usein laulaneet. Niin lauloin hänen korviensa vieressä siitä, miten Jeesus täyttää sydämemme ilolla. Kun emme elä ihmisten vaan Jumalan edessä, sydämemme löytää syvimmän tyydytyksen. Halleluja! Ylistämme Jumalan armoa.

Laulaessani omakin sydämeni liikuttui. Kun sitten katsoin hänen huuliaan, huomasin, että hänhän hyräili minun mukani. Kuolemaisillaan hän lauloi kiitosta Herralle. Neljäs säkeistö kuuluu:

Herran johdattava käsi on luja.
Pääsen lopulta Hänen valtakuntaansa.
Halleluja, halleluja
Pääsen lopulta Hänen valtakuntaansa

Oli ajallinen elämämme millaista tahansa, lopulta pääsemme perille Jumalan ihmeelliseen taivaalliseen valtakuntaan.

Kun laulu oli päättynyt, hän yllätti minut pyytämällä: - Etkö voisi laulaa vielä virren 'Jätä itsesi Herran käsiin'?

Kristityn elämän ihanuus alkaa Jumalan ylistämisellä. Suurenmoinen voitto on sitten, että saa jättää kaikki asiansa Herran käsiin.

Niin sitten lauloin virren. Siinä pyydämme, että Herra ottaisi meitä kädestä kiinni ja kuljettaisi oman tahtonsa tietä. Olkoon tie kuinka tuskallinen ja kivinen tahansa, haluamme kulkea Hänen tahdossaan. Anomme, että Herra antaisi meille sellaisen maljan kuin hän hyväksi näkee. Oli se katkera tai makea, suostumme siihen.

Tätäkin virttä Machimoto hyräili yhdessä minun kanssani. Olin todella hämmästynyt ja liikuttunut.

Yleensä hänen saamansa suuruusluokan palohaavat johtavat kuolemaan, mutta hän jäi henkiin ja pääsi lopulta kotiin sairaalasta. Mutta palovammojen vuoksi hänen vasen kätensä ja jalkansa eivät enää toimineet. Hän jäi pysyvästi vammaiseksi. Hän palasi myös seurakunnan yhteyteen eikä missään vaiheessa ilmaissut minkäänlaista katkeruutta siitä, että joutui viettämään vammaisen elämää. Päinvastoin hän toistuvasti kiitti Jumalaa.

Pari vuotta sen jälkeen pastori Toyohiko Kagawa aloitti "Miljoona sielua Kristukselle" -nimisen liikehdinnän. Evankelioimiskampanjaa valmisteltiin seurakuntien välisellä kolmen päivän rukouskokouksella. Ensimmäisenä iltana puheen jälkeen juontaja kehotti paikalla olijoita rukoilemaan vapaasti. Ensimmäisenä äänensä korotti Machimoto rukoukseen:

- Taivaallinen Isä, kiitän sinua! Sinä rakastat Japania ja olet nostattanut tämän liikkeen, jossa tavoittemme on miljoonan ihmisen pelastuminen. Toissa vuonna mene-

tin palovamman vuoksi vasemman käteni ja vasemman jalkani toimintakyvyn, mutta kiitos Herra, että oikea käteni ja oikea käteni, silmäni ja korvani yhä toimivat. Haluan antaa ne sinun käyttöösi. Jos jotenkin voit käyttää minua pelastumattomien miljoonien hyväksi, niin johda minua tahtosi mukaan.

Tuon rukouksen myötä kokoontuneiden ylle laskeutui väkevä Herran läsnäolo ja rukouksen Henki. Saimme kaikki rohkaistuneina lähteä eteenpäin. Halleluja Herralle laulava ja tiensä Herran käsiin laskeva usko on ihmeellinen lahja. Machimoto sai vielä elää muutamia vuosia, ennen kuin pääsi Herran luo. (1930)

Entä sinä?

Kummalle puolelle sinä joudut viimeisellä tuomiolla? Asia ratkaistaan jo täällä eläessä. Voi olla, että monetkin yllättyvät viimeisellä tuomiolla sitä, mitä heille tapahtuu, mutta uskovan ei tarvitse. Hän tietää, että hän on saanut Jeesuksen kalliin uhrivien kautta kaikki syntinsä anteeksi. Hän tietää, että kuolema ei ole hänelle rangaistus vaan nukahtaminen Herran syliin ja silmien avautuminen näkemään Herran ihmeelliset kasvot. Hän tietää, että Jeesus ylipappina on uhrannut verensä omansa syntien sovituksesi ja Herra on tuleva saattamaan täydellisen oikeuden voimaan saapuessaan kirkkaudessaan.

Ellet tiedä kummalle puolelle joudut, Herra kutsuu sinua nyt luokseen. Hänen verensä riittää sinunkin syntiesi sovituksesi. Käänny siksi hänen puoleensa, tunnusta syntisi ja se, että olet kääntänyt selkäsi häneen päin ja pyydä anteeksiantamuksen armoa ja Herraa tulemaan sinun sydämesi valtiaaksi.